SYNTHESEBESLUITEN

VOOR

DE HEER ERNST MARC, uitgever, geboren te Leuven op 6 december 1957, en wonende Bij Sint Jacobs 12 te 9000 Gent.

Verweerder

Raadsman: meester Jos Vander Velpen

TEGEN

1.
BVBA AREOPA GROEP INTERNATIONAL, met ondernemingsmnummer 0446.710.041 met zetel gevestigd aan de Rembert Doensstraat 37 te 2800 Mechelen

2.
DE HEER PYIS LUDO, adviseur, wonende aan de Rembert Dodoensstraat 37 te 2800 Mechelen

Eisers

Raadsman: meester C. Bossers

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
KORTGEDING
GENT
INLEIDENDE ZITTING 2 JUNI 2008

Onder alle voorbehoud als naar recht en zonder enige nadelige erkentenis;

DE VORDERING.

Bij dagvaarding vorderen eisers te horen zeggen voor recht dat concluant alle lasterlijke artikelen die betrekking hebben op eisende partij moet verwijderen van zijn website www.HRMblogs.net binnen de 24 uur na de uitspraak op straffe van een dwangsom van
€ 10.000 per blogsdag vertraging.

IN FEITE

Concluant publiceerde in de periode 2001 - 2005 een twaalftal artikelen over eisende partijen waarvan tegenpartij er een zestal neerlegt (zie stuk 1 tegenpartij). Deze artikelen waren gebaseerd op zorgvuldig onderzoek en op informatie die afkomstig was van verschillende bronnen, waaronder ook meerdere ex-medewerkers van Areopa en publieke bronnen zoals zakelijke databases en het Staatsblad.

Eisende partijen hebben nooit een bewijs geleverd van de zogenaamde lasterlijke aantijgingen. Zij hebben er zich toe beperkt om op 8 juli 2003 klacht neer te leggen met burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter wegens zogenaamde laster (zie stuk 2 tegenpartij).

De klacht was vooral bedoeld om concluant onder druk te zetten vermits eisende partijen een provisionele schadevergoeding eiste van niet minder dan € 2.500.000,-!!! Concluant kreeg pas weet van deze gigantische schadeclaim in oktober 2006 bij de inzage van het strafdossier.

Opmerkelijk is dat eisende partijen wel klacht neerlegden tegen concluant maar niet tegen gevestigde media zoals Trends, De Morgen en de Financiële Economische Tijd die ook zeer kritische artikelen aan eisende partijen hebben gewijd.

In het kader van deze klacht werd door eisende partijen identiek dezelfde argumenten en stukken gebruikt als in de huidige procedure. Het onderzoek is thans afgesloten en concluant kreeg zojuist bericht dat hij op 12 september 2008 voor de Raadkamer in Brussel moet verschijnen **(stuk 1).** De Procureur vordert buitenvervolgingstelling van concluant voor alle ten laste gelegde feiten : o.m. de verspreiding van onjuiste informatie, afbrekende publiciteit, slechtmaking, schending van het briefgeheim en stalking **(Zie stuk 2.)**

In de periode oktober 2005 - februari 2006 werd er tussen partijen onderhandeld over een mogelijke korte lezersbrief of zogenaamde

rechtzetting. Er vond op 19 oktober 2005 zelfs een persoonlijk onderhoud plaats tussen concluant, de heer Nico Willaert en de heer Pyis (zie stuk 3 tegenpartij). Deze ontmoeting vond plaats in het Gentse Expo Hotel. Tijdens deze ontmoeting toonde Pyis kriskras enkele "materiële stukken" om de zogenaamde onjuistheden in de artikelen van HRM News aan te tonen.

Op 24 januari 2006 stuurt de heer Pyis een brief waarin hij verwijst naar de ontmoeting op 19 oktober 2005 en waarin hij schrijft: "*Areopa en Pyis appreciëren de journalistieke openheid en correctheid waarmee u sedert de ontmoeting in oktober met dit gegeven omgaat en wensen de normalisatie van de relatie af te ronden met een niet-exhaustieve listing van de voornaamste onjuistheden die sedert 2001 in de artikels van HRM-News voorkwamen*"

Met 'onjuistheden' bedoelen eisende partijen in feite dat ze bezwaar hebben tegen de stijl en toon van bepaalde zinnen en tegen het gebruik van bepaalde formuleringen of adjectieven.

Tot een akkoord over een definitieve tekst van een in onderling overleg opgestelde lezersbrief en tot publicatie hiervan op hrm.net is het evenwel niet gekomen omdat concluant vanaf februari 2006 niet langer aan hrm.net verbonden was en eisende partijen van de nieuwe eigenaar/uitgever van hrm.net (Filip De Saeger) de verwijdering van alle artikels over Areopa/Pyis bekwamen.

Eisende partijen legden op 3 juli 2007 klacht neer bij de Raad voor de Journalistiek. Deze Raad heeft zich op geen enkele wijze willen inlaten met de inhoudelijke kant van de zaak en heeft dus ook niet het waarheidsgehalte van de berichtgeving van concluant in twijfel getrokken. (zie beslissing d.d. 13 maart 2008 - stuk 5 tegenpartij).

Concluant 'bekende' in een bui van generositeit, in een geschreven nota voor de Raad voor de Journalistiek dat er enkele kleine en grotere 'onjuistheden' (de term fout heeft concluant nooit gebezigd) zijn geslopen in de diverse artikelen die hij over Areopa en Pyis had gepubliceerd. Deze stelling ('bekentenis') was gebaseerd op de stukken die eisende partij hem had voorgelegd tijdens de ontmoeting van 19 oktober 2005. Daarnaast merkte concluant, in zijn geschreven verklaring aan de Raad voor de Journalistiek op dat onjuistheden in de artikelen(reeks) onvermijdelijk zijn gezien de complexiteit van het dossier en de systematische onwil van eisers om al dan niet vermeende materiële onjuistheden te signaleren (voor de publicaties van de artikels werden deze stuk voor stuk vooraf aan eisende partijen met dat doel voorgelegd.)

Tijdens de hoorzitting van de Raad voor de Journalistiek op 22 februari 2008 werd deze 'bekentenis' door concluant toegelicht en genuanceerd. Concluant zei dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om alle zogenaamde

bewijsstukken, vluchtig getoond door de heer Pyis tijdens de ontmoeting op 19 oktober 2005, grondig te onderzoeken en op hun waarheid te toetsen. Wel heeft concluant tijdens de hoorzitting er onmiddellijk op gewezen dat eisende partijen gewag maken van fouten die er geen zijn.

Van deze toelichting en nuancering is, spijtig genoeg, niets terug te vinden in de beslissing van 13 maart 2008 van de Raad voor Journalistiek.

De Raad omschrijft in haar beslissing de artikelen van concluant niet als 'lasterlijk' zoals eisende partijen thans in besluiten beweren. Integendeel, de Raad benadrukt dat ze niet ingaat op het inhoudelijk aspect. De Raad neemt daarom enkel akte van de verklaring van concluant dat er enkele kleine en grotere "onjuistheden" kunnen geslopen zijn in zijn artikelen en verzoekt hem bijgevolg die uit eigen beweging recht te zetten, hetgeen uiteraard niet hetzelfde is als van het verwijderen van deze alle artikelen van de website zoals eisers thans vorderen. De beslissing van de Raad heeft overigens enkel een deontologische betekenis en geen juridisch bindende waarde.

Concluant is steeds bereid geweest iedere eventuele onjuistheid, hoe miniem ook, recht te zetten, getuige hiervan het gesprek dat hij in dat verband heeft gevoerd met eisende partijen op 19 oktober 2005 alsmede de mails die terzake zijn uitgewisseld. Daarom vroeg concluant dan ook, na de beslissing van de Raad voor de Journalistiek, op 8 april 2008 aan eisende partij de versie van zijn oude lezersbrief, waarover partijen destijds hadden onderhandeld zonder evenwel tot een definitief akkoord te komen, onverwijld te bezorgen vermits concluant vanwege een pc-crash de versie niet meer in zijn bezit had. **(Zie stuk 3).**

Na een zoveelste herinnering liet eisende partij op 8 april 2008 weten: '*Na de uitspraak van de Raad voor de Journalistiek wil ik de zaak als beëindigd beschouwen en dring ik niet verder aan op publicatie van de lezersbrief*'. **(zie stuk 3)**

Eisende partijen zwijgen in alle talen over deze nochtans ondubbelzinnige mail van 8 april 2008.

Dat een rectificatie of lezersbrief er na beslissing voor de Raad van de Journalistiek niet onmiddellijk is gekomen heeft dus enkel te maken met het feit dat eisende partij zelf op 8 april 2008 uitdrukkelijk liet weten de zaak als "beëindigd te beschouwen".

Desondanks was concluant van plan een aangepaste tekst te publiceren waarin hij ingaat op de vermeende 'onjuistheden' die eisende partijen opwerpen maar zijn voornemen werd doorkruist door de dagvaarding in kortgeding.

Ondertussen werd die aangepaste tekst gepubliceerd. **(Stuk 4)**

Het is dan ook onbegrijpelijk dat eisende partijen op 27 mei 2008 concluant in kortgeding gedagvaard hebben.

IN RECHTE

I. CONCLUANT ROEPT HET GEBREK AAN HOOGDRINGENDHEID IN.

De vereiste van hoogdringendheid van de vordering moet aanwezig zijn op het ogenblik van de inleiding van de vordering en ook op het moment van de uitspraak.

Er is slechts een hoogdringendheid wanneer een onmiddellijke beslissing nodig is om schade van een bepaalde omvang te voorkomen. Het feit dat de website reeds verspreiding heeft gekend, zoals in casu het geval is, belet dat er hoogdringendheid bestaat om onmiddellijk maatregelen te nemen ten einde de bestendiging van de schadeverwekking en of de vermeerdering van de omvang van de schade te voorkomen. (Brussel, 29 april 1983, Pas. 1983, II, p.96 ; Brussel, 30 juni 1975, Pas., 1976, I, p.94, JT, 1975, p.534 ;KG. Luik 19 oktober 1994, Journal des Procès nr. 272, 1994, p.25, noot M. Hanotiau ; JT 1995, p.30 ; JLMB, 1995, p.98 noot. F. Jongen.)

Stephane Houbeke schrijft hierover in zijn boek "Le droit de la presse" (Bruylant, p. 647, nr. 1066: '*En tout état de cause , il n'y aura pas d'urgence à postuler l'interdiction ou le retrait d'une publication lorsque le dommage a déjà été causé de manière irréversible. Il a ainsi été jugé, avec raison selon nous, que « si la divulgation de textes litigieux avait déjà été réalisée le jour où le juge fut saisi du litige, et ce, d'une manière irréversible, il y a manque d'urgence de la demande d'interdiction de mettre en circulation dans le public une œuvre de l'esprit livrée à la publication, et dès lors incompétence du juge des référés ». Il en sera de même lorsque 'la poursuite de la diffusion n'apparaît guère susceptible d'aggraver sensiblement la situation ; (…) il n'y a pas urgence à statuer actuellement, le litige devant se résoudre au fond dans une éventuelle action en réparation.'*

Eisende partij beperkt zich tot de algemene stelling: "*Hoogdringendheid om schade van een bepaalde omvang dan wel ernstige ongemakken te voorkomen*".

Eisende partij geeft geen afdoend antwoord op het argument dat de gewraakte artikels al dateren van 2001-2003 zodat eisende partij al jaren de

kans had om ten gronde te dagvaarden zodat er ook niet de minste sprake kan zijn van hoogdringendheid.

In casu dateert het eerste artikel van concluant reeds van 15 juni 2001. Daarnaast verwijzen eisers (zie hun stukken 1 en 2) naar artikelen d.d. 22 juli 2002, 29 oktober 2002, 9 mei 2003, 24 juni 2003 en naar een klacht voor de onderzoeksrechter d.d. 30 juni 2003. M.a.w. het gaat hier om een kwestie die reeds circa vijf jaar aansleept zodat er van hoogdringendheid geen sprake kan zijn.

Zoals Houbeke aanstipte is er geen hoogdringendheid om de verwijdering van artikelen te vragen wanneer deze artikelen reeds geruime tijd geleden werden gepubliceerd en eisende partijen dus al jaren de kans hadden om zich tot de burgerlijke rechtbank te wenden om ten gronde eventuele schadevergoeding te vragen.

Eisers hebben evenwel meer dan vijf jaar lag nagelaten om concluant te dagvaarden voor de burgerlijke rechtbank, allicht omdat ze maar al te goed beseften dat ze dan het bewijs zouden moeten leveren van de fouten die zij concluant aanwrijven. Omdat zij dit bewijs niet kunnen en willen leveren hebben ze zich enkel beperkt tot het neerleggen van een klacht bij de onderzoeksrechter in 2003, wel wetende dat deze klacht nauwelijks kans van slagen heeft. Zoals gezegd is het onderzoek afgerond en vraagt de Procureur zelf de buitenvervolgingstelling (zie stuk 2)

Indien eisers werkelijk snel en onmiddellijk een beslissing hadden willen bekomen om hun beweerde schade te voorkomen of te beëindigen, dan hadden zij concluant allang kunnen dagvaarden voor de burgerlijke rechtbank. In dat geval hadden zij allang reeds een uitspraak ten gronde bekomen.

Concluant voegt eraan toe dat concluant nog steeds geen enkele dagvaarding ten gronde heeft ontvangen. In tegenstelling tot wat eiseres in besluiten beweren.

De maatregelen die eisers in kortgeding vorderen zijn dan ook volgens de dagvaarding van onbepaalde duur hetgeen indruist tegen de filosofie van het kortgeding. Op die manier trachten eisende partijen zonder zelf enig afdoend bewijs te leveren van de fouten van concluant een quasi definitieve regeling af te dwingen via de zijweg van het kortgeding.

Gelet op de houding van eisers kan er bijgevolg geen sprake meer zijn van enige urgentie.

Gelet op het voorgaande trachten eisende partijen dan ook ten onrechte een schijn van hoogdringendheid te creëren door te verwijzen naar de uitspraak van de Raad voor Journalistiek.

Eisende partij schrijft in besluiten: "*Concluanten hebben erop vertrouwd dat verweerder, in navolging van de beslissing van de Raad voor Journalistiek, de foutieve informatie zou rechtzetten. Na nazicht enkele weken later, bleek echter dat verweerder de beslissing van de Raad voor Journalistiek gewoonweg naast zich neerlegt. De lasterlijke artikels staan nog steeds op de website vermeld en verweerder gaat rustig zijn gang*"

Eisende partij vergaloppeert zich in meerdere opzichten.

Vooreerst dient te worden herhaald dat eisende partijen reeds vanaf 2002-2003 ten gronde hadden kunnen dagvaarden, d.w.z. meerdere jaren voor de uitspraak voor de Raad van Journalistiek.

Ten tweede. Eisende partij 'vergeet' zijn mail van 8/4/2008 waarin gesteld wordt niet langer te staan op publicatie van een lezersbrief ter rectificatie van vermeende onjuistheden en 'de zaak' (met de uitspraak van de Raad voor Journalistiek) als afgehandeld te beschouwen. Eisende partij zegt letterlijk: "*Na de uitspraak van de raad voor de journalistiek wil ik de zaak als beëindigd beschouwen en dring ik niet verder aan op publicatie van de lezersbrief.*"

Ten derde. De Raad voor Journalistiek heeft nooit de artikels als 'lasterlijk' omschreven. Integendeel heeft ze benadrukt dat ze niet ingaat op het inhoudelijk aspect. Bovendien heeft de Raad voor Journalistiek nooit gesteld dat de artikels van de website moeten worden verwijderd. Verwijdering van alle artikels (dus ook info, zinnen en passages die onmiskenbaar correct zijn) impliceert de facto censuur en aantasting van de vrije meningsuiting en vrije verspreiding van (correcte) informatie. (Zie hierna)

Ten vierde. Eisende partij 'vergeet' dat concluant ondertussen een tekst heeft gepubliceerd op HRMblogs.net/areopa die ingaat op zijn vermeende onjuistheden **(stuk 4).**

Ten vijfde. Eisende partij voegt aan het dossier nieuwe stukken toe, die zijn stelling (over de vermeende fouten/onjuistheden van concluant) zouden bewijzen terwijl die stukken dat geenszins doen en ze van betwistbare aard zijn (zie verder)

II. UITSPRAAK BIJ VOORRAAD

Artikel 584 lid 1 Ger.W. voorziet dat de rechter in kortgeding bij voorraad bij uitspraak doet. Artikel 1039 1ste lid Ger.W. bepaalt dat de beschikking in kortgeding geen nadeel mogen toebrengen aan de zaak zelf.

Hieruit volgt dat de voorzitter in kortgeding geen maatregelen mag nemen die van aard zijn om de rechtspositie van partijen definitief en onherroepelijk te wijzigen zodanig dat een tegengesteld beslissing van de bodemrechter nutteloos wordt (Cass. 9 september 1982, Pas. 1983, I 48)

Na een onderzoek van de ogenschijnlijke rechten van partijen kan de kortgedingrechter slechts een evident, onbetwistbaar en niet betwist recht beschermen. (Kg. Luik 14 juni 1993, JT 1993, p.783).

In zaken waarin de vrijheid van meningsuiting en de persvrijheid in het geding zijn moet een zeer strikte interpretatie worden gegeven aan deze termen 'evident, onbetwist en onbetwistbaar'.

In onderhavige zaak toont concluant aan dat het beweerde recht van tegenpartij uiterst betwistbaar is. (Zie hierna). In casu stellen eisers alleen maar dat er sprake is van lasterlijke aantijgingen of "fouten" zonder overigens aan te duiden om welke aantijgingen en "fouten" het gaat en zonder hiervan enig bewijs te leveren. Eisers verschuilen zich enkel en alleen achter de spontane genereuze maar impulsieve verklaring van concluant voor de Raad voor de Journalistiek dat er mogelijk enkele onschuldige materiële vergissingen in de artikelen kunnen zijn geslopen. Concluant heeft voor de Raad voor de Journalistiek enkel over "foutjes" tussen aanhalingstekens willen spreken.

Eisende partijen duiden in de dagvaarding geenszins aan welke "foutieve informatie" concluant zou hebben gegeven wat ook blijkt uit het feit dat zij niet de verwijdering van deze "foutieve passages" vragen maar botweg de verwijdering tout court van alle artikelen die betrekking hebben op Pyis of Areopa.

De logica is dat eisende partijen eerst de manifeste fouten aanduiden en bewijzen en dan hiervan een rechtzetting vragen of zelf een recht van antwoord schrijven en in laatste instantie zich tot de bodemrechter wenden om de zaak ten gronde te behandelen. Zij hebben deze logische weg volkomen genegeerd.

Alleen de bodemrechter is bevoegd juridische knopen door te hakken. Vandaar dat werd geoordeeld dat de kortgedingrechter niet hoort te zeggen dat bepaalde artikelen verkeerde, leugenachtige of lasterlijke informatie bevatten. (Kg. Brussel 9 januari 1997, A&M, 1997, p. 197).

Concluant wijst erop dat de rechtspraak zeer hoge eisen stelt aan laster en eerroof. '*Het kan in een democratische rechtstaat niet als foutief bestempeld*

worden zijn mening te uiten over controversiële thema's en anderen van zijn mening te pogen te overtuigen, ook al is die mening voor anderen minder welgevallig. Laster en eerroof is niet bewezen wanneer de uitlatingen in de aangeklaagde geschriften steun vinden in besluiten en geschriften van internationale organisaties, mensenrechtenorganisaties en de internationale pers, niet lichtzinnig waren en er niet louter op gericht zijn om te schaden. Enigszins provocerend taalgebruik in een lezersbrief is niet ongebruikelijk voor de taal van actiegroepen doch maakt nog geen laster uit..'(Antwerpen (2de kamer) 12 januari 2005, Auteurs&Media 2005/3, p.259)

De raadkamer zal concluant ongetwijfeld in september 2008 buiten vervolging stellen vermits het O.M. zelf vindt dat er geen enkele reden is tot vervolging.

III. HET VERWIJDEREN VAN DE WEBSITE VAN ALLE ARTIKELEN DIE BETREKKING HEBBEN OP EISERS IS EEN VORM VAN ONGEOORLOOFDE CENSUUR EN EEN INBREUK OP DE VRIJE MENINGSUITING.

III.1. Persvrijheid en verbod op censuur.

Stephane Houbeke schrijft in zijn boek "Le droit de la presse" (Bruylant, p. 651, nr. 1071): '*C'est bien souvent en s'appuyant sur le respect des "droits apparents" que le juge des référés s'est estimé compétent pour ordonner des mesures qui, quoique « provisoires », constituent des mesures de censure contraires aux libertés constitutionnelles qui ne seront jamais justifiées'*.

Het EHRM onderlijnde meermaals dat de pers een vooraanstaande rol speelt in de rechtsstaat (als zogenaamde "waakhond") en het recht op een vrije meningsuiting de basis is van de democratie (EHRM 25 juli 2001, Journ. Procès, 16 november 2001, 22). De pers vervult dus een essentiële rol in een democratische maatschappij. Ofschoon zij – in casu inzake de goede naam en de rechten van een ander – bepaalde grenzen niet mag overschrijden, moet zij toch met inachtneming van haar taken en verantwoordelijkheden informatie verstrekken en ideeën verspreiden over alle aangelegenheden van algemeen belang. (EHRM. 24 februari 1997, De Haes en Gijsels, Journ. des procès, 21 maart 1997, p. 26)

Zonder vrije meningsuiting is er geen pluralisme. Het is een uitermate beschermingswaardig recht, van determinerend belang bij het behoorlijk functioneren van ons staatsbestel. Zij geldt niet alleen voor de "informatie" of de "ideeën" die gunstig worden onthaald of die als onschuldig en onverschillig worden beschouwd, maar ook voor die welke de staat of andere groepen van de bevolking schokken, verontrusten of kwetsen. Dit is de wil van het pluralisme, de verdraagzaamheid en de geest van de openheid, zonder dewelke de democratische samenleving niet bestaat

(Arbitragehof 45/96, 12 juni 1996, RW. 1996/1997,1222; EHRM 21 december 2004, Busuioc t. Moldavia).

De journalistieke vrijheid impliceert ook de mogelijkheid om beroep te dien op een zekere vorm van overdrijving of zelfs provocatie (EHRM, 21 januari 1999, Fressoz en Roire, Rev. Trim. D.H. 1999, 673; EHRM, 24 februari 1997, De Haes en Gysels t. Belgie, Journ. Procès, 21 maart 1997, 26).

Een onderscheid wordt gemaakt tussen het verspreiden van feiten, die waarheidsgetrouw moeten weergegeven worden, en het uiten van waardeoordelen wat in principe vrij is. (EHRM, 8 juli 1986, Lingens, Rev. trim, D.H., 14; EHRM, 25 juli 2001, Perna t. Italie, al vermeld; K. Lemmens, o.c.,381, nr.523).

In het laatste geval zal slechts een marginale controle door de rechtbank mogelijk zijn. (E. Montero en H. Jacquemin, o.c., 13).

Eisende partij maakt helemaal geen onderscheid tussen de feiten en de soms scherp en provocerend geformuleerde waardeoordelen.

Eisende partijen steunen zich eigenlijk enkel en alleen op de toonzetting, de teneur en de formulering. Zo stoorde de heer Pyis er zich aan dat concluant hem beschuldigde een loopje te nemen met de waarheid.

Dat Pyis wel degelijk een problematische relatie met de waarheid heeft, wordt door een concreet en onweerlegbaar feit bewezen: zijn onterechte bewering in verband met het "graduate" zijn van de Harvard Business School. Wat Harvard betreft: zie brief van de universiteit waarin Pyis op de vingers getikt wordt. **(stuk 5)**

In de huidige deontologische opvattingen over journalistiek is er niet langer sprake van de plicht tot 'objectiviteit' – wat trouwens een lastig definieerbaar en dito hanteerbaar begrip is – maar van de plicht tot ongebondenheid/onafhankelijkheid en niet-vooringenomenheid. Daarbij heeft de journalist de plicht om zich binnen de redelijke grenzen van zijn onderzoeksmiddelen te baseren op gegevens die hij gecontroleerd heeft. Hij moet bewijzen dat zijn beweringen correct zijn of dat hij minstens het nodige onderzoek heeft gedaan om aan het publiek zo correct mogelijk gegevens te verstrekken. (Brussel, 20 september 2001, Auteurs & Media 2002/6)

Concluant benadrukt dat hij heel veel bronnen heeft geraadpleegd en hieruit met de nodige zorgvuldigheid objectieve feiten heeft gedistilleerd. In huidige zaak kan aan concluant geen gebrek aan onderzoek worden verweten. Eisers zien ook over het hoofd dat gevestigde media zoals Trends, De Morgen en De Financiële Economische Tijd gelijksoortige informatie over eisers brachten.

III.2. De vordering om alle oude en bestaande artikelen van de website te verwijderen stemt overeen met een veroordeling om een krant of een tijdschrift of een boek uit de handel te halen.

Concluant wijst erop dat eisende partijen niet vragen dat de artikelen geschoond worden van bepaalde door hen duidelijk aangewezen en bewezen fouten. Eisende partijen vragen simpelweg de verwijdering van alle artikelen van de website hetgeen te vergelijken valt met een verspreidingsverbod van een tijdschrift. Een dergelijke excessieve vordering is ongegrond.

Bepaalde rechtsleer ontkent alle legitimiteit aan een rechterlijk verspreidingsverbod van een boek of een tijdschrift na procedure in kortgeding: '*Al vermeldt de grondwet alleen de censuur en de borgstelling, toch is ook elke andere preventieve maatregel bij de uitoefening van de drukpersvrijheid verboden. Aldus moet geacht worden ongrondwettig te zijn (..) een preventief rechterlijk verbod van publicatie of verspreiding van een geschrift door de voorzitter in kortgeding*'. (A.Alen, Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1995, nr.626.; D. Voorhoof, "Beperkingen op de expressievrijheid via de kortgedingrechter: een omstreden rechtsmiddel,AM 1996/2, 168-171).

Ook vele rechtbanken volgen deze zienswijze. In enkele gevallen werd de vordering afgewezen omdat de inhoud van het boek reeds openbaar was en een verspreidingsverbod bijgevolg geen nuttig effect meer kon hebben. (Voorz. Rb. Aarlen (Kortg.) 25 augustus 1997, AM 1998/1, 48 met noot D. Voorhoof). Het vordering tot het verspreiden van het boek 'Catwalkers' werd door de Antwerpse kortgedingrechter afgewezen omdat het al een maand in de handel was. (Kg. Rb. Antwerpen 1997, A&M 1997/4, 408)

Andere vonnissen verwerpen principieel de vordering tot verspreidingsverbod van een boek omwille van strijdigheid met artikel 19 en 25 GW. '*De grondwet laat niet toe dat preventief wordt opgetreden tegen mogelijke misbruiken of wetsinbreuken: alleen achteraf (a posteriori, repressief) kan strafrechterlijk of civielrechtelijk worden opgetreden en is sanctionering mogelijk. Dit is de afweging en de constructie die in de grondwet vervat zit vanuit de finaliteit van de bescherming van het fundamenteel grondrecht van de pers-) en expressievrijheid.*'(Voorz. Rb. Gent (Kortg.) 30 oktober 1998, AJT, 1998-1999, 354.)

Andere beschikkingen in kortgeding verzetten zich tegen een verspreidingsverbod op basis van artikel 10 EVRM omdat een dergelijke vorm

van overheidsoptreden tegen de vrijheid van meningsuiting niet 'bij wet voorzien is'. (Voorz. Rb. Luik (Kortg.) 19 oktober 1994, JT 1995, 30).

IV. CONCLUANT HEEFT ZICH NIET SCHULDIG GEMAAKT AAN MANIFESTE, ONBETWISTE EN ONBETWISTBARE LASTER.

Een maatregel in kortgeding is enkel, zoals hierboven uiteengezet, gerechtvaardigd in zoverre het lasterlijk karakter van de aantijgingen manifest evident, onbetwist en onbetwistbaar is. (Kortg. Antwerpen, 10.9.85, RW 86-87, kol 809)

Eisende partijen hebben nooit aangetoond welke lasterlijke aantijgingen zouden zijn geuit. Ze hebben enkel op 24 januari 2006 (stuk 3 tegenpartij) een brief gestuurd waarin ze verwijzen naar een ontmoeting op 19 oktober 2005 waarop een ontwerp van lezersbrief ter sprake kwam ter rectificatie van enkele zogenaamde tekortkomingen in de berichtgeving van hrm.net.

In dat voorontwerp van Areopa waarnaar verwezen wordt in hun brief van 24 januari 2006 (stuk 3 tegenpartij) vermeldden eisers zogenaamde fouten of tekortkomingen die evenwel geen fouten zijn. Eisers storen zich soms aan de teneur, de woordkeuze, ode onvoldoende nuancering etc. in sommige gevallen geven eisers ook een andere lezing van de teksten van concluant.

Concluant illustreerde dat in zijn eerste besluiten aan de hand van enkele voorbeelden. Daarop deden eisende partijen aan de hand van nog niet eerder medegedeelde stukken (de stukken 6 e.v. van tegenpartij) een overigens vergeefse en totaal niet overtuigende poging om enkele zogenaamde grove onwaarheden in de artikelen van concluant aan te tonen.

Thans blijkt dat een aantal essentiële documenten die door eisende partijen worden voorgelegd erg betwistbaar zijn: ze bewijzen hoegenaamd niet de vermeende fouten en zijn soms, zacht utgedrukt, ronduit misleidend.

1) Enkele bedrijven (o.a. Telenet, BBL, Belgacom, Daimler-Chrysler en Henkel) zouden volgens Areopa klanten van eisende partijen zijn, wat door hrm.net werd genuanceerd.

Concluant schreef het volgende: '*Wie dat alvast niet langer op prijs stelt, is een hele rits van bedrijven waarvan Areopa ten onrechte beweert dat het er een klantenrelatie mee heeft. Telenet en IBM hadden de consultant al eerder verzocht om hun logo van diens website te verwijderen. Henkel, Unisys, DaimlerChrysler en Hewlett-Packard zullen dat eveneens doen (of hebben dat inmiddels al gedaan). Belgacom en BBL ontkennen ook klant te zijn van de in opspraak gekomen consultant, maar vinden het vreemd genoeg niet*

nodig om Areopa expliciet te sommeren hun logo van zijn site te verwijderen. Het lijkt dus meer en meer twijfelachtig of Areopa 2003 nog haalt. Doet het dat toch, zal het bedrijf echter niet ongehavend uit de storm komen. ***(HRM News 75, 20/12/2002)****'*

Concluant heeft i.v.m. bovenvermeldde firma's waarvan Areopa beweert dat het klanten waren, enkele kanttekeningen geplaatst. Met name heeft concluant kanttekeningen geplaatst bij het feit dat ze als referentie werden opgegeven, onder meer omdat de samenwerking erg lang geleden was (soms zelf dateerde uit de periode dat Pyis actief was met een ander bedrijf – Atlas Consulting), en/of omdat ze geen betrekking had met de dienstverlening van Areopa op het moment van publicatie van het artikel, en/of omdat dat de vermelding van deze referentie (en het gebruik van het logo van het betreffende bedrijf) gebeurde zonder toelating van de betrokken firma.

In zijn ontwerp van rechtzetting/lezersbrief haalt Areopa onder meer het door hrm.net vernoemde Daimler Chrysler aan als voorbeeld van bedrijf waarvoor het, naar eigen zeggen, terecht melding maakt als referentie. In een brief aan hrm.net laat DaimlerChrysler weten "al geruime tijd geen commerciële relaties meer te hebben met de vennootschap Areopa" en "de nodige stappen te ondernemen om iedere verwijzing" op de website van Areopa "te doen verwijderen".**(stuk 6)**

Na kennisname van de nieuwe stukken van tegenpartij blijft concluant bij het feit dat Belgacom, BBL en Telenet niet opgezet waren met de referentieopgave en vermelding van hun logo en in het geval van Telenet Areopa ook verzocht hebben om logo en referentie te verwijderen.

In verband met Henkel wijst concluant nog op het volgende: de door eisende partij voorgelegde facturen dateren van 1993, 1994 en 1997. Het artikel uit HRM News dat kanttekeningen plaatst bij de beweerde/geclaimde klantenrelaties dateert uit 2002. Niet enkel is niet letterlijk geschreven dat Henkel geen klant is, bovendien blijken de kanttekeningen met betrekking tot de beweerde klantenrelatie met dat bedrijf niet zo abnormaal want de klantenrelatie met Areopa was alles behalve recent. In die bewuste periode (1993- 1997) was de dienstverlening van Areopa grondig verschillend met die uit de periode van het artikel in HRM News. Eigenlijk betrof het in werkelijkheid een andere firma want in 1995-1996 werd, na een ontluisterend rapport van een bedrijfsrevisor (rapport d.d. 31 augustus 1995) de firma opgesplitst. Uit onvrede met het gevoerde beleid van Pyis en onregelmatigheden door de bedrijfsrevisor vastgesteld, stapte een gedeelte van de consultants, onder leiding van Luc Van Leemput, na een formele boedelscheiding (en juridische stappen), uit Areopa en zetten een nieuwe firma op: Zigomar.

2) Areopa beweert dat hrm.net zou geschreven hebben dat Areopa ten onrechte stelt dat het voor de Wereldbank heeft gewerkt.

De Financieel Economische Tijd schrijft in zijn editie van 8 juni 2002 dat Areopa de Wereldbank als klant heeft.

'Areopa is voornamelijk actief in Europa, het Midden-Oosten en Zuidoost-Azië. We hebben ook een kleine activiteit in de VS, waar we hoofdzakelijk samenwerken met de Wereldbank.

Deze informatie werd door concluant op haar waarheidsgehalte gecontroleerd. Concluant stelde vast dat de naam Areopa niet voorkwam op de lijst van de 'contractors' van de Wereldbank en dat het dus weinig waarschijnlijk is – merk de voorzichtige en genuanceerde formulering – dat Areopa inderdaad ooit voor de Wereldbank werkte.'

Nadien gaf Areopa, in zijn ontwerp van lezersbrief, trouwens tekst en uitleg over de ware aard van haar relatie met de Wereldbank. Blijkt dat het bedrijf er in onderaanneming, via Dacon, voor gewerkt heeft. Anders gezegd: Areopa nam in deze een loopje met de werkelijkheid, stelde de realiteit iets mooier voor (aan de journalist van de Financieel Economische Tijd). Het gaat dan ook niet op om een rechtzetting te vragen voor iets wat niet is geschreven door hrm.net maar door Areopa onjuist en tendentieus is voorgesteld aan de Financieel Economische Tijd.

"In tegenstelling tot wat in De Financieel Economische Tijd wordt gesteld, is het evenmin waarschijnlijk dat Areopa ooit voor de Wereldbank (Worldbank) gewerkt heeft, in de VS of elders. De naam Areopa komt immers niet voor in de database met 'contractors' van de organisatie". ***(HRM News 72, 22/7/2002)***

Nadien stelde Areopa, in zijn ontwerp van lezersbrief voor de Wereldbank gewerkt te hebben "via Dacon". Hoe deze informatie diende geïnterpreteerd te worden was echter onduidelijk en werd niet door tegenpartij toegelicht. Betrof het een vorm van onderaanneming ?

Thans is de zaak evenwel overduidelijk geworden na de voorlegging van nieuwe stukken door eisende partij.
De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat de kanttekeningen van HRM News bij de bewering van Areopa dat het voor de Wereldbank (World Bank) heeft gewerkt onterecht waren. HRM News betwijfelde de juistheid van deze bewering op basis van het niet voorkomen van Areopa in de contracters-databank. Meer zelfs: de nieuwe voorgelegde stukken van tegenpartij en de toelichting van de Wereldbank zelf over de aard van de Dacon-databank alsmede haar formele ontkenning dat Areopa' contractor' (contractueel dienstverlener) van de bank is geweest, illustreren dat de kanttekeningen van HRM News meer dan legitiem waren **(zie stukken 7 en 8)**.

Iedereen kan zich in de Dacon-databank registreren. Bewijs concluant deed dat met zijn firma BizInfo (**zie stuk 9**). Uiteraard heeft BizInfo daarmee nog geen samenwerking met de Wereldbank.

De stukken van eisende partij terzake tonen aan dat ze er niet voor terugdeinst om de ware toedracht van zaken te verhullen tot ja zelf foutief voor te stellen.

Dat gebeurt trouwens ook met de mail/newsletter afkomstig van de 'World Bank Institute Alumni'. Ook met dit document wordt gepoogd aan te tonen dat eisende partij voor de World Bank gewerkt zou hebben. Wat, zo veel is duidelijk, niet het geval is. Om het even wie kan dergelijke nieuwsbrief bekomen. Bewijs: concluant heeft zich eveneens ingeschreven voor de newsletter van 'World Bank Institute Alumni' **(stuk 10)**.

3) Areopa zegt dat de oprichtingsdatum van Areopa verkeerd vermeld werd.

'Het huidige Areopa is in 1989 opgezet door Ludo Pyis, lang voor het roemloze einde en faillissement van zijn vorige geesteskind Atlas Consult in 1992. De informatie (die op een eerdere versie van de website van Areopa stond) dat Areopa in 1992 is opgericht, is dus fout. Maar onjuiste informatie verspreiden is, zoals verder zal blijken, zowat een tweede natuur van Ludo Pyis. ***(HRM News 59, 15/6/2001)***

Het is nogal lachwekend dat eisers in hun voorstel tot lezersbrief desbetreffend een rechtzetting eisten, vermits zij tijdens de ontmoeting op 19 oktober 2005 een akte toonden waaruit bleek dat het bedrijf wel degelijk in 1989 werd opgericht.

De nieuwe stukken van de tegenpartij bewijzen geenszins dat de informatie van concluant onjuist was.

4) Areopa beweert dat Ludo Pyis wel degelijk faculty member is geweest van het Magement Center Europe (MCE) en dat concluant foute informatie verspreidde door dit in twijfel te trekken.

De stukken van tegenpartij om deze stelling te 'bewijzen' betreffen echter slechts een generieke, niet aan Areopa/Pyis gepersonaliseerde 'brief' (d.d 2 augustus 2002) en een mail over deelname als spreker aan een seminarie (het 8th Human Resources Conference of Management Centre Türkiy on 12 & 13 March 2003.).

Hier tegenover staat de verklaring van Gabriel Boone, director Program Development and Facilitators van Management Center Europe (MCE), tijdens

een telefoongesprek met concluant op 27/6/2008 (als reactie op zijn verzoek om tekst en uitleg via een mail van 26/6/2008). **(stuk 11)**
Tijdens dat gesprek verklaarde de heer Boone: "*Voor zover we hebben kunnen nagaan is Ludo Pyis nooit faculty member geweest van Management Center Europe. Hij is het in elk geval vandaag niet. In ons boekhoudsysteem vinden we wel sporen van facturen uit 2001 en 2002 van Areopa, maar waar die betrekking op hebben behoeft onderzoek in de archieven en dat neemt tijd. Het bestaan van facturen afkomstig van deze vennootschap kan betrekking hebben op het geven of ontwikkelen van opleidingsprogramma's. Mocht er daadwerkelijk een training gegeven zijn, is dat niet noodzakelijk gebeurd door Ludo Pyis maar mogelijks door een andere medewerker van Areopa'*.

V. DWANGSOM

Eisers vorderen een dwangsom van € 10.000,- per dag vertraging.

Concluant stelt dat er geen aanleiding bestaat om een dwangsom op te leggen, nu vaststaat dat hij spontaan en vrijwillig zelf een rechtszetting heeft geplaatst.

OM DEZE REDENEN

BEHAGE HET DE RECHTBANK

De vordering ontoelaatbaar minstens ongegrond te verklaren.

Bijgevolg eisende partijen te veroordelen tot de kosten van het geding aan de zijde van concluant begroot op e 1.200,- RPV.

Gent, 2 juli 2008.

Inventaris van de stukken.

1. Oproepingsbrief Raadkamer zitting 12 september 2008;
2. Vordering tot buitenvervolgingstelling door O.M.;
3. E-mail d.d. 8 april 2008;
4. Publicatie aangepaste tekst.
5. Brief Harvard University d.d. 7 november 1996;
6. Brief DaimlerChrystler d.d. 11 december 2002;
7. Homepage van de database Dacon;

8. E-mail d.d. 27 juni 2008 i.v.m. Dacon en de Wereldbank;
9. Registratie concluant bij Dacon;
10. Alumni newsletter Wereldbank;
11. E-mail aan de heer Boone MCE;